

Genološka medijska alternativa – kolumna kao protivžanr

Dobrivoje Stanojević¹

Univerzitet u Beogradu, Fakultet političkih nauka, Srbija

Lidija Mirkov

Univerzitet u Beogradu, Fakultet političkih nauka, Srbija

DOI: 10.5937/cm17-41522

Sažetak: U dobu digitalnih sadržaja, informacija ne dopire do čoveka samo posredstvom standardnih i utvrđenih jezičkih i žanrovskih formi. Osim hibridnih, u javnosti je moguće iskusiti mnoštvo drugih žanrova, u skladu sa kontekstom aktuelne stvarnosti. Prvi novinarski žanr izdvojen iz sveta književnosti – kolumna – danas nije samo književnost u malom. U njoj se odvijaju tokovi koje možemo posmatrati iz ugla književnih studija i studija novinarstva jer zadržava normirana žanrovska svojstva, dajući nove dimenzije značenja. Genoloških istraživanja u oblasti medija je malo. Čuvanje obeležja tradicionalnih žanrova teško je kao i oblikovanje novih žanrova koji se mogu označiti kao alternativni. Kolumna u javnom diskursu danas nije zanemarena već, naprotiv, privlači pažnju mladih generacija (nedeljnici, portal, nove medijske platforme poput Jutjuba ili Ted razgovora). Kolumna kao protivžanr jeste osvedočena „navika” teksta da se oblikuje nasuprot očekivanju. Kolumnista sam određuje svoje žanrovske granice. Ironijsko-parodijska, negatorska, nihilistička strana kolumnne proističe iz nesigurnosti novinarskog diskursa. Neprestano meandriranje forme utiče na njeno opažanje. Protivžanrovska svojstva kolumnne čine je kritički okrenutom prema genološkim konvencijama. Kolumna nema strogih konvencija, osim konvencija razbijanja konvencija i nastojanja da bude „nekonvencionalna”. Kolumna pomera granice i značenja žanrova i doprinosi decentriranju savremenog medijskog diskursa. Ona postaje nova strukturna dominantna savremenog novinarstva.

Ključne reči: mediji, žanr, kolumna, genologija, stilistika, retorika

¹ Kontakt sa autorima: dobrivoje.stanojevic@fpn.bg.ac.rs

Uvod

Genoloških istraživanja u oblasti medija ima srazmerno malo. Obično se smatra da se mediji bave prolaznim pitanjima i da bi bilo kakvo dublje tumačenje žanrova bilo sa malo koristi. Na taj način izmiču poetička određenja novih novinarskih žanrova, najpre zato što se oni smatraju zalutalim u svet žurnalizma, čak slučajnim prolaznicima ili povremenim gostima. Tako izmiču raznoliki „pitagorejski oblici” novinarstva među koje, svakako, spada i kolumna kao svojevrsni „svežanr” ili „bezžanr”, a, reklo bi se, najpre, „protivžanr”. Iako medijski poslenici uporno čuvaju obeležja tradicionalnih žanrova, neprestano se oblikuju i prepoznaju novi žanrovi koji se mogu označiti kao *alternativa* tzv. ustaljenim žanrovima. Ispitivanje razmere i uslova prožimanja tradicionalnog i modernog u jednom od „novih” žanrova kao što je *kolumna* (lat. *columna* – stub) dovodi do toga da se većina svojstava tradicionalnih novinarskih žanrova raspršuje do neprepoznavanja. Tako se dolazi do bogate interdisciplinarnog genološke rasprave kojom se *kolumna* može označiti kao svojevrsni *protivžanr*, osvedočena „navika” teksta da se oblikuje mimo ili, čak, nasuprot očekivanju.

U ovom tekstu autori se bave temeljnom analizom kolumne kao medijskog protivžanra. Glavna pretpostavka u radu je da se kolumna, iako slobodna i bez ustaljenih žanrovskih uputstava, jasno izdvaja od drugih novinarskih žanrova svojstvom alternacije; tačnije, kolumna nije stihijsko i anarhično ređanje teksta, već postoje utemeljena i očigledna svojstva kolumne koja se očitavaju u stilsko-retoričkoj i žanrovskoj alternaciji, tj. slobodi izražavanja. Ono što je čini protivžanrom jeste njeno opiranje genološkim granicama, prvenstveno u pogledu njenih posledica – kao što su oslobađanje granica izražavanja, orijentacija slobode u društvu i kreativni podsticaj ostalim žanrovima. Da bi se ove hipoteze dokazale, autori su pristupili teorijsko-sintetičkom i analitičkom pristupu dokazivanja. Na uzorku kolumni iz štampanih medija Danas, Politika, Blic, Nedeljnik, Vreme i NIN u dugom razdoblju (2020–2022) ustanovljeni su redovnost stilsko-retoričkih inovacija i principi na osnovu kojih su nabrojana svojstva kolumne koja dokazuju početne pretpostavke. Pre analitičkog dela, autori su dali uvid o prethodno objavljenoj literaturi koja je u vezi sa novinarskim žanrovima i kolumnom, sa posebnim osvrtom na genološku (žanrovsku) literaturu nedovoljno korišćenu u medijskim studijama.

Teorijski okvir

Za ovaj rad, prvenstveno, treba definisati šta je žanr – da bi bilo izvodljivo uvideti po čemu se kolumna u novinarstvu izdvaja kao alternativa, te na kojim osnovama je možemo smatrati protivžanrom.

Strukturalisti često citiraju Todorova, koji žanr definiše kao „ugovor sklopljen između autora i čitaoca, ugovor koji odlučuje upravo o načinu čitanja nadalje” (Todorov, 2010: 25). U novinarstvu je moguće istražiti tekstualni dizajn (prelom, košuljicu i sl.), strukturu novinarskih tekstova (koji se pojavljuju u ograničenom broju oblika), kao i stil novinarskog izražavanja jer sve to utiče na tzv. horizont očekivanja publike (Hans Robert Jauss – Jaus, 1979). Čitaoci, slušaoci i gledaoci (i korisnici?) koriste svoj kritički aparat zavisno od toga na koji novinarski žanr su naišli. Otuda značaj boljeg razumevanja prelaznih ili hibridnih medijskih žanrova.

„Žanr je manja skupina unutar vrste, koja sadrži sve osobine koje ima vrsta, ali i neke druge; u tom smislu, žanr predstavlja interpretaciju vrste svojstvenu nekoj književnoj struji ili nekome razdoblju. Upravo zato, on često nastoji da se predstavi kao jedina – ili kao jedina valjana – interpretacija vrste” (Pavličić, 1983: 101).

Kolumna je, među novinarima, žanr do kog treba doći, tj. koji se posebnom profesionalnošću i umećem autora postupno osvaja. Osim toga, kolumna je žanr u kojoj se oponaša sloboda da se bude drugačiji jer se u njoj ne primenjuju standardna pravila pisanja, kao što je slučaj u faktografiji. Ipak, to nije ni književni žanr u medijima, kao što može biti feljton. Kolumnom se iskazuje stanje kritičkog odnosa autora prema aktuelnoj stvarnosti, i to na način koji ne mora da bude izraz uređivačke politike medija u kojem se objavljuje.

Kada je reč o standardizaciji žanra kolumne, teško je ustanoviti normu koju sve kolumne zadovoljavaju. Ipak, kolumna se jasno izdvaja u odnosu na druge novinarske žanrove – već pri prvom čitanju jasno je šta je kolumna, a šta neka druga forma.

„Žanr ima specifične tekstualne osobine ili je način organizovanja elemenata unutar teksta, što nam omogućava da prepoznamo tekst kao da pripada određenom žanru ili žanrovskom tipu.” (Fulton, 2005: 126).

Svojstva izražavanja u kolumni, iako slobodnije upotrebljavana nego u drugim medijskim formama, sadrže izvesna ograničenja koja taj tekst čine upravo kolumnom. „Žanr namerno koristi ograničenja da optimizuje izraz, da kanališe očekivanja i da olakša komunikaciju” (Herman, 2010: 404). Kolumna se smatra medijskim žanrom koji mogu da pišu samo izabrani autori, ne samo iz razloga popularnosti, već više iz potrebe da autor već ima razvijen osećaj ili talenat za tu neobičnu formu.

Čak i kada je sasvim raznolika i raznorodna među autorima, kolumna je usklađena sa zamišljenim međama tog novinarskog žanra. „Ono što izdvaja jedan žanr od drugog nije opredeljenje autora za ovu ili onu temu, već je to *odnos* prema temi ili pristup. Takođe, žanr se izražava *sredstvima* kazivanja, odnosno načinom kojim se pripoveda” (Ilić, 2006: 11).

Zamisao autora o smislu kolumne umnogome određuju upotrebljena jezička sredstva. Često „autorov pogled može biti usmeren ka spolja ili unutra – ekstrovertan ili introvertan – i proizvodi zapis o svetu ili viziju stvarnosti transformisanu imaginacijom. Tema takođe može biti shvaćena u ličnim ili intelektualnim terminima” (Martin, 2016: 29).

U nastavku teksta biće više reči o kolumni kao žanru i pojedinačnim svojstvima stila koja čine kolumnu svojevrsnim protivžanrom.

O kolumni kao protivžanru

Novinarski diskurs se ubrzano menja. U kolumni se, recimo, često prikuplja materijal da bi se sintetizovao i podvrgao novim semantičkim neočekivanim iskušenjima. Reč je o sve češćem ironijsko-parodijskom, čak i sarkastičnom gledištu. Ironijsko-parodijska, negatorska, pa i nihilistički obojena strana kolumne, najčešće, proističe iz savremene nesigurnosti nesavremneog novinarskog diskursa. Neprestano meandriranje forme kolumne utiče na njeno opažanje konstanti koje bi kolumnu ustoličile kao čvrsti žanr. Kolumna tako postaje nova žanrovska dominantna savremenog novinarstva, a predočena ironija osvežavajuća kompoziciono-stilska konstanta. Na taj način se, posle saznanja o viševekovnoj strukturalnoj neslobodi medija, postepeno oblikuje nova novinarska paradigma. U njoj se beži od shematizma i senzacionalizma u smeru ironijsko-parodijskog oblikovanja kojim se relativizuje staromodna trijada o percepciji, komunikaciji i recepciji. Relativizuje se i tradicionalno shvatanje sukoba shematizma i sen-

zacionalizma. Kolumnista sam određuje svoje žanrovske granice. I u tome se posebno ističe osnovno *protivžanrovska* svojstvo kolumne.

Reči su materijal za građu, piše Škreb, a stvaralac (kolumnista) bira kako će ih upotrebiti za što uspješniju komunikaciju – ne zaviseći primarno od gramatike, već od „vrednote govornog jezika” (Škreb, 1956: 36). Škreb vidi umetnički jezik kao onaj koji se ne odnosi na neku stvarnost, već sam sebi stvara sopstvenu stvarnost i to postiže *intenziviranjem* (Škreb, 1954: 130). Figure izražavanja u paradigmi kolumne nisu omeđene normiranim jezikom i funkcionalnim stilovima faktografije.

Postoji stalna kolumnistička odluka o tome da se ne liči na poznato, i kreativno nepristajanje da se sasvim opredeli za nešto. Budući u stalnom stanju namerne neodlučnosti, kolumna se bori za pravo da postane inicirajući, pa i konstitutivni deo nove medijske paradigme. Informativni deo postaje ironijska dezinformacija, u stvari, suštinski dublje informisanje koje zahteva naročitu medijsku pismenost. Protivžanrovska svojstva kolumne upućuju na to da je ona kritički okrenuta prema postojećim genološkim konvencijama u ime buduće paradigme koja se tek naslućuje. Kolumna nema strogih konvencija, osim konvencija razbijanja konvencija, u više smerova, i poluodređenog zahteva da bude „nekonvencionalna”. Ta okolnost joj više dozvoljava nego što je žanrovski sputava. Stoga je kolumna danas u mogućnosti da pomera granice i značenja tradicionalnih novinarskih žanrova i da doprinese delotvornom decentriranju savremenog medijskog diskursa.

Danas ne postoje stroža određenja kolumne, osim toga da je reč o tekstu na jednom stupcu, u prvom licu jednine i sa ironijsko-satiričkim pa i parodijskim svojstvima. Slično proročkom određenju Edgara Morgana Forstera (Forster, 1965) u knjizi *Vidovi romana (Aspects of the Novel, 1927)* o romanu kao književnom tekstu sa više od pedeset hiljada reči. Ovo duhovito i ironično određenje moglo bi se primeniti i na kolumnu, samo što je po sredi manji broj reči.

Zbog neprestanih promena jedino je izvesno kvantitativno je odrediti. Konstatacija o teškoćama mediologa da odrede preciznu genološku tipologiju, međutim, ne može biti u prvom planu kad je reč o kolumni. Tvrđnja da se ovaj žanr može svrstati u „članke mišljenja”, takođe, govori o tome šta kolumna ne može da bude, a ne šta stvarno jeste. Srodne naznake jesu i plod sumnje u utemeljenost merila kojima se služi nauka o književnosti, mediologija i medijalingvistika. Namerna ili slučajna jednostranost ovih određenja naglašava

neophodnost izučavanja strukturnih odnosa koji omogućavaju da se neki tekst u novinarstvu žanrovski izvesnije klasifikuje.

Za žanr kolumne nije, svakako, najpresudnija dužina. Važan je i lični stav pisca, prožimanje stvarnosti i umetnosti, kao i upotreba stilskih sredstava koji su pre u službi stvaralačke igre nego što su u funkciji „ocrtavanja” realnosti.

Preinačeno pripovedanje

Preinačeno pripovedanje je duša kolumne. Kolumnom se oponaša čin ozbiljnog, gotovo zaključnog pripovedanja, o pojavama i narativima koji su se događali ili se predviđa da će se tek dogoditi. Otuda gotovo svaka kolumna na početku sadrži sažetak onoga o čemu će se govoriti. Potom se obrazlaže pripovedačka orijentacija sa težištem na ličnom pristupu. Kao treći strukturni član kolumne pojavljuju se raznolike komplikacije postojećih ili pretpostavljenih događaja. U četvrtom delu izbija ocenjivanje sa gledišta posmatrača, da bi potom sledilo rasplitanje, podastiranje stanovišta i koda sa kog su se događaji posmatrali.

Kolumna tako može biti shvaćena kao kategorija kojom se objašnjava odnos stvarnosti sa tzv. spinovanom stvarnošću. Spinovana stvarnost se predstavlja kao druga, stvarnija stvarnost, dok se na kraju ne ispostavi da je reč o medijski predimenzioniranoj praznini. Na kolumnisti je da spinovanu stvarnost, koja može poći u različitim zadatim pravcima, vrati u svoje ležište i otkrije skrivanu „istinu”, ma sa kog stanovišta ona dolazila. Ta istina je vidljiva tek u zamršenom spletu povezanih medijskih manipulacija. Termin kolumna tako dobija široko značenje od ponovljenog komentara, mišljenja ili osvrta na značajna dešavanja do izrazitih subjektivnosti koje se mogu iskazivati neočekivanom leksikom za novinski članak (primer učestalih varvarizama, neologizama, vulgarizama, frajerizama, familijarizama i drugih leksikostilema u kolumnama npr. Svetislava Basare, Teofila Pančića, Draže Petrovića, Ljubodraga Stojadinovića, Borisa Dežulovića...).

U širokom luku tumačenja, razlika između stvarnosti i tradicije, kolokvijalnog i istorijskog, zdravorazumskog i teorijskog, razumnog i nerazumnog, duhovitog i isuviše jednosmernog, kolumna postaje široki prostor za sve ono što se, inače, ne bi moglo naći u tradicionalnom novinskom tekstu. Dok se u ranijem novinarstvu mogla naći kritika stvarnosti, u kolumni se sve više razvija polunaučna individualizovana kritička analiza spinovane stvarnosti. Pritom se vodi

računa da je predstavnički oblik kolumne, ipak, priča i da u različitim vidovima treba biti privlačna za čitaoce. Otuda postoji mogućnost da se o kolumni govori i kao o mogućoj priči. Zato što se priča može razlikovati od istine, subjektivni stav postoji da bi se relativizovala istina i apsolutizovala priča koja neodoljivo podseća na stvarnost i stvarne junake. Reč je kanonskim junacima (kao što je u kolumnama Svetislava Basare često Sigmund Frojd), „pozitivnim” ličnostima (pominjanje prijatelja Filipa Davida) i negativnim junacima („sumašedši Abu Ćirjak”, „Danas”, 25. 12. 2020, Guzijan Jeremić, 22. 12. 2020...).

Kolumna kao tekst jednoga stupca, ustvari, jeste posebna kratka novinska priča sa trodimenzionalnim junacima: autoritetima, pozitivcima i uslovnim negativcima. Iako često labavije strukture, kolumna donosi i priču sa zapletom. Kolumna je, najzad, gotovo cela izgrađena samo od zapleta koji se brzo rešava, retko dodatno komplikuje. Svaka uspelija kolumna, tako, daje pretpostavke za oblikovanje novog žanrovskog ustrojstva. Njome se, ustvari, preispituje novinski koncept u nastajanju. U namernoj, poetički osmipšljenoj nedoradenosti i nekonačnosti svake kolumne, nalazi se, sakriveno, polje novog žurnalističkog koncepta sa mnogim „mestima neodređenosti” (Roman Ingarden, Roman Witold Ingarden, *Das literarische Kunstwerk*) u kojem se mnogo više dopušta nego dosad.

Kao da se kolumnom postupno priprema materijal i publika za otkriće novog novinskog oblika. Ironijsko-parodijska, često satirična, pa i negatorska strana kolumne potiče iz prevelike samouverenosti u vlastito stanovište, ali i potajnog straha za predstojeći neobavezni poetički koncept. Otuda od koherentnosti određenog interpretativnog uzorka, simboličnosti prikazivanja, kvalitativnog učinka i utiska o totalitetu obuhvaćenih zbivanja, zavisi recepcijski uspeh kolumne. Najpre zato, kolumna često ima kontekst mnogo širi od svog osnovnog značenja i postepeno se prostire prema preinačenom književnom polju angažovane literature.

Od širine konteksta i odnosa prema tradicionalnim novinarskim žanrovima može zavisiti uspostavljanje nove, neophodne polemičke višeznačnosti. Sažeta forma kolumne se veoma lako zapaža i olakšava recepciju teksta kojim se, redovno, razobručuje postojeći „horizont očekivanja” (Jaus, 1979). Kolumnom se, dobrim delom, podrazumevajuće parodira dominantna žurnalistička i stvarnosna paradigma. Zato se ovaj žanr odlikuje svojstvima novinskog „protivžanra”, alternativnim pogledom na stvarnost i preinačenom genološkom strukturom.

Kolumnom se, tako, razgrađuju postojeće žanrovske granice i određuju novi žanrovski okviri.

Naglašena težnja ka konciznoj sveobuhvatnosti, s obzirom na opseg tematike, govori i o borbi za konstituisanje nove novinarske paradigme. S obzirom na učestalo ponavljanje, kolumna stiže i pritajeno svojstvo posebnog romana u nastavcima. Uostalom, nije slučajno što je Svetislav Basara delove svojih romana objavljivao na mestima određenim za kolumnu. Kao što je i kolumnistička delatost ovoga pisca umnogome uticala na oblikovanje kolumnističkog žanra, tako su i žanrovske vrednosti kolumne uslovile kolumnističku strukturisanost Basarinih romana. Oni su dobili značajnu društvenu valorizaciju dobrim delom zbog stilske kolumnističke invokacije i posebne ironijsko-parodijski intonirane društvene angažovanosti.

Kvantitativna naslovna oznaka, međutim, nedovoljno i nodređeno govori o ključnim strukturnim svojstvima kolumne. Reč je samo o predloženoj sažetoj oblikovanosti. Odrednica „kolumna” ukazuje na tumačenje i zauzimanje stava o samo jednoj okvirnoj okolnosti ili tek nekoliko srodnih situacija. Iako ovde sažetost može upućivati na vrednosnu, najpre stilsku oznaku, njome se ukazuje i na posebnu medijsku poetiku. Kolumna, s obzirom na niz tekstova koji se podrazumevaju, jeste i trajni zaplet, produžena polemička, ili skriveno polemička, neizvesnost. U njoj se neprestano očekuje rasterećenje napetosti, ali se izazovi predstojećih sukoba mišljenja neprestano uvećavaju.

Zaključak

Protivžanrovska svojstva kolumne ogledaju se u postojanoj kritičkoj otvorenosti prema društvu, ali i prema medijskim konvencijama u ime novih žanrova koji se naslućuju. Kolumna, zato, i ne može imati stroge zakonitosti jer i sama voli da ih narušava. Otuda uslovna sažetost pogoduje meandriranju ovoga žanra. U kolumni kolumnističko „ja” se ne pridržava mnogih medijskih zakonitosti (objektivnost, pravilo druge strane, nasilna, aktuelnost...) jer se u njoj stvaraju nove konvencije kojih se brzo oslobađa prepuštajući ih drugim žanrovima. Kolumna je, otuda, posebno jezgro prestojećih medijskih eksperimenata. Moguće je na osnovu njenih promena utvrditi razloge i stepen pomeranja u poetici srodnih žanrova (komentar, osvrt, beleška...). U kolumni se razobručuju, pa i prekoračuju, granice pretpostavljenih shema i neguju samodestruktivne, samoironijske i autoparodijske crte mimikrijskog karakte-

ra, nasuprot nekim žanrovskim novinarskim strukturama koje nastoje da se petrifikuju i osamostale.

Protivžarovska usmerenja ogledaju se i u posebno neposrednom odnosu prema specifičnoj stvarnosti i realnim licima. U njoj se nema mesta za okolišne relativizacije. Na stvarnost se najčešće gleda „usred stvari” i namah se ispunjava očekivanje čitaoca o neočekivanoj brzini i „završnom udarcu”. To je moguće zato što kolumna, strože gledano, nema dugu predistoriju. Obično se u njoj govori o novim temama, izaziva iznenađenje i predstavlja ono što se malo očekuje.

Kolumna, danas, kao sve postojaniji novinarski protivžanr (u težnji za razbijanjem novinarskih stereotipa) uverljivo pokazuje novu logiku novinarstva. Proistekla, dobrim delom, iz književnosti, kao da se ponovo uliva u književnost. Kako bi se, inače, razumela spinovana skrivena fantastizacija stvarnosti nego kao nova fikcija.

Literatura

- Fulton, H. et alt. (2005). *Narrative and Media*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Forster, E. M. (1965). *Vidovi romana: Izraz*, Sarajevo.
- Herman, David, Jahn, Manfred & Ryan, Marie-Laure (2010). *Routledge Encyclopedia of Narrative Theory*. New York: Routledge.
- Jaus, Hans Robert (1979), *Estetika recepcije*, Beograd, Nolit.
- Pavličić, P. (1983). *Književna genologija*. Zagreb: Liber.
- Škreb, Z. (1954). *Jezik u interpretaciji pjesničkog djela*. Jezik – Časopis za kulturu hrvatskoga književnog jezika, Zagreb: Hrvatsko filološko društvo, br. 5, god. II
- Škreb, Z. (1956). *Jezik i umjetnička cjelina*. Jezik – Časopis za kulturu hrvatskoga književnog jezika. Zagreb: Hrvatsko filološko društvo, br. 2, god. V
- Ilić, M. (2006). *Rađanje televizijske profesije*. Beograd: Clio.
- Martin, V. (2016). *Novije teorije pripovedanja*. Beograd: Službeni glasnik.
- Todorov, C. (2010). *Simbolizam i tumačenje*. Beograd: Službeni glasnik.

Dobrivoje Stanojević

University of Belgrade, Faculty of Political Science, Serbia

Lidija Mirkov

University of Belgrade, Faculty of Political Science, Serbia

**GENOLOGICAL MEDIA ALTERNATIVE –
COLUMN AS AN ANTIGENRE**

***Abstract:** In the age of digital content, information does not reach people only through standard and established linguistic and genre forms. In addition to hybrids, it is possible to experience many other genres in public, in accordance with the context of current reality. The first journalistic genre singled out from the world of literature – the column – today is not just small-scale literature. There are currents in it that we can observe from the angle of literary and journalistic studies because it retains the standardized genre properties, giving new dimensions of meaning. There is little genealogical research in the field of media. Preserving the features of traditional genres is as difficult as shaping new genres that can be labeled as alternatives. The column in public discourse today is not neglected, but, on the contrary, it attracts the attention of young generations (weeklies, portals, new media platforms such as YouTube or Ted talk). The column as a counter-genre is a proven “habit” of the text to take shape against expectations. The columnist himself determines his genre boundaries. The ironic-parodic, negative, nihilistic side of the column stems from the uncertainty of journalistic discourse. The constant meandering of the form affects its perception. The anti-genre features of the column make it critically oriented towards genealogical conventions. The column has no strict conventions, other than conventions breaking conventions and trying to be “unconventional.” The column pushes the boundaries and meanings of genres and contributes to the decentralization of contemporary media discourse. It is becoming the new structural dominant of contemporary journalism.*

***Keywords:** media, genre, column, genology*